

HÍVOM A CSALÁDOKAT

Márciusi levél

Kedves családjaink!

Kedves házas- és családcsoportok a plébániákon, egyesületekben, mozgalmakban és mindenütt!

Március a nagyböjt ideje. A böjt idegen a fogyasztásra, az élet örömeinek habzsolására beállított világunkban. Emelkedjünk felül a jóléti-fogyasztói társadalom szemléletmódján, amely a fejlődést csak az anyagi javakban való haladásban látja. Használjuk fel a böjtöt arra, hogy önfegyelmel, mások javára történő lemondással javítsunk a magunk és családunk életminőségén. Tudatosan törekedjünk arra, hogy böjtölésünk a teljes ember kibontakozását szolgálja, segítségük a rászorulókat a böjttel megtakarított javakkal.

Az embereket legtöbbször cselekedeteik alapján ítélik meg, de nem jó úton jár, aki mindig csak mások tetszését keresi. A keresztény ember mércéje más, felfelé figyel, hosszútávra tervez, cselekedetei őszinték, nem a látszat és mások megtévesztése a célja. A böjtölésben is felfelé figyel, megújítja kapcsolatát Istennel. A böjt könnyűvé tesz, hogy Istenhez forduljunk és megtérjünk, felebarátunk felé forduljunk, rátaláljunk létünk értelmére.

Az ősegyház Isten népének tekintette önmagát, oly népnek, ahol megszűnik a bűn törvénye. „Nem volt közöttük szegény, vagyonukból adtak a rászorulóknak.” Megesett, hogy „ha már semmi feleslegük sem volt, böjtöltek két, vagy három napig, hogy a rászorulóbbaknak adhassák, amire azoknak szükségük van” (Arisztidész: Apollógia 15). A pogányok csak irigykedve néztek rájuk: „Nézzétek, mennyire szeretik egymást” (Terulliánusz: Apollógeticum 39,7).

A böjt az Újszövetségben egyrészt segít az embernek, hogy megőrizze szabadságát a dolgokkal szemben, másrészt tudatosítja bennünk, hogy még nem a végső beteljesedés örömeiben élünk, még úton vagyunk a menyegzős asztal felé, ahol majd végleg együtt lehetünk a vőlegénnyel. A böjt valójában felszabadít az Isten és ember szeretetére, tudatosítja bennünk, hogy létünknek iránya, értelme van, nem céltalan. Jézus, amikor a böjtről kérdezték, azt mondta: „*Vajon gyászolhat-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? Eljönnek azonban a napok, amikor elveszik tőlük a vőlegényt, akkor majd böjtölnek*” (Mt 9, 15). De mivel böjtölni nem keserűség, megfogadjuk Jézus szavát: „*Amikor böjtöltök, ne legyetek bús képűek, mint a képmutatók. Ők ugyanis elváltoztatják arcukat, hogy böjtölésükkel feltűnjenek az emberek előtt. Bizony mondom nektek: ők megkapták már jutalmukat.*” (Mt 6, 16)

A böjt a fogyasztói társadalom gondolkodásmódjától idegen, ám időszerűbb, mint valaha. Akik életük értelmét csak az evés-ivásban, a javak fogyasztásában látják, akik az emberi haladást, a fejlődést csupán az anyagi javakban való gyarapodásban keresik, nem értik, miért böjtölnek egyesek, miért vonják meg maguktól azt, amit pedig megengedhetnének maguknak. Az ipari forradalom idején alakult ki az a tévhit, hogy a fejlődés, a haladás azonos az anyagiakban való előrehaladással. Azóta bebizonyosodott, hogy az élet minősége korántsem csupán a gazdasági mutatóktól függ, hiszen a jóléti-fogyasztói társadalmakban kialakultak a személyiséget veszélyeztető nagyvárosok, sorvadásnak indultak a családok és az emberi

kapcsolatok, megindult az emberi környezet riasztó méretű pusztulása. A gazdasági mutatók soha nem látott magasságokba emelkedtek, az életminőség mutatói pedig, mint az egészségügyi ellátottság, a család és az ifjúság helyzete, a képzési és továbbképzési lehetőségek, lakáshelyzet, a szabadidő-ajánlatok minősége, üdülési lehetőségek, változatlanok maradtak, vagy éppenséggel hanyatlásnak indultak.

De vajon elegendő-e a mutatókra figyelni, az élet minőségét nem inkább az határozza-e meg, mennyire látja az ember életét értelmesnek? Ezt pedig akkor tapasztalhatja meg, ha elven kötelék fúzi a többi emberhez, a teremtett és az emberkéz alkotta világhoz. Az embernek szüksége van az anyagi javakra, de legalább annyira személyes kapcsolatokra is, és az érzék fölötti világ megtapasztalására. „Az ember szolgálatába állított gazdaság, a mindenkinek szétosztott mindennapi kenyér a testvériség forrása és a Gondviselés jele” (Populorum progressio)

Az ember nemcsak anyagi és evilági lény, hanem szellemmel és lélekkel rendelkező, a természetfeletti valóságra nyitott személy, Isten gyermeke. A mértéktelen fogyasztás, a javak felélése az embert önmaga és önérzése rabjává teszi, saját magának és másoknak ártalmára van. A keresztények feladata, hogy a társadalom tagjai elé éljék a „teljes ember” eszményét.

Használjuk ki azt a nagy lehetőséget, amit a böjt nyújt! A böjtölés rádöbbenhet minket arra, mennyire nem függ életminőségünk ételünktől-italunktól, mennyire nem igaz az a mondás, hogy csak az igazán a mienk, amit megettünk, megittunk. A böjt lemondás és áldozatvállalás, ezek pedig természetfeletti távlatokra nyitnak ablakot. A többi emberhez fűződő kapcsolatunk egyik legértékesebb eleme a szolidaritás, és pedig az azokkal való szolidaritás, akiknek kevesebb jutott a javakból, mint nekünk. Igyekezzünk a böjt révén megtakarítottakból szegényebb sorsú embertársainknak juttatni valamit, ne a magunk hasznára böjtöljünk!

Más javakat is megvonhatunk magunktól, nem csak az evés-ivás terén lehet böjtölni. Figyeljük csak hétköznapjainkat, mennyi ál-minőséggel van kapcsolatunk! Kell-e minden újságot elolvasnunk akkor is, ha tudjuk, hogy értéktelen, kell-e a legújabb divat szerinti holmikra cserélnünk ruháinkat akkor is, ha a meglévő még teljesen megfelelő? Le tudunk-e mondani egy vitában az utolsó szóról akkor is, ha igazunkról meg vagyunk győződve? Türelmesen végighallgatjuk-e a kellemetlen szomszéd panaszáradatát, akkor is, ha sietünk? Ezernyi alkalom nyílik a „böjtre”, csak észre kell vennünk őket.

A családban, a közösségekben ne csak a böjt szabályairól beszélgessünk, találjuk meg a célokat, azokat a lehetőségeket, ahogy a böjt „hasznát” mások javára fordíthatjuk. A tapasztalatcsere, az ötletek átadása erősíti a kapcsolatokat, gazdagítja a közösséget. Beszélgessünk arról, hogy milyen az értelmes élet, milyen szerepe van életünkben az anyagi javaknak, hogyan állunk a „pénz nem boldogít” állításával? Vajon igazán tudunk-e más értékek alapján a mindennapi életről ítéletet alkotni? Állítsuk a böjtöt életminőségünk javításának szolgálatába!

Beszélgetetek, gondolkozatok és legyetek mindennapjaitokban a „teljes ember” jelévé!

Bíró László
a MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegylet
elnöke